

at beklæde Vennekredsens højeste Tillidsposter; det galdt om ikke at tøve med at afvadske den Plet, som her var sat paa Menighedens Navn.

Emanuel, der paa Væverens Tone mente at kunne spore et skadefro Velbehag ved Tanken om Sogneraadsformandens Fald, kunde ikke lade være med at sige:

„Det er underligt at høre dig være saa ivrig i den Sag, Jens Hansen, al den Stund det dog nærmest skyldtes dig, at Hans Jensen i sin Tid kom frem paa Førstemandspladsen her i Menigheden. Jeg husker, at vi den Gang var mange, der havde vore Betænkeligheder derved . . . hans Fortid var jo langt fra dadelfri; men du holdt bestandig paa, at det skulde vi ikke bryde os om. Han var netop den rette Mand, sagde du; og dermed lod vi os berolige. Er der her gjort nogen Fejl, saa er det derfor nærmest dig, der bærer Skylden for den.“

Væverens skæve Mund trak sig op mod Øret.

„Ja, det fragaar jeg saamænd ikke, at jeg holdt paa Hans Jensen; . . . og det mener jeg for Resten endnu, at for den Politik, der den Gang skulde føres, var han kanske netop den rette Mand. Til at køre i Grøften med er alle Kuske lige gode, plejer man jo at sige! . . . Men nu er